

**הפרסים הוענקו,
ההמונים התפזרו,
והקהל נשאר
משועמם. עדנה
פיינרו מסכמת
את פסטיבל
הסרטים בקאן**

משלא נמצא דבר, הוחזר הקהל לאולם וההקרנה נערכה כמתוכנן. לאורך הטילת לחשו, שמנהלי הפסטיבל הרשמי הם האחראים לקריאת הטלפונים האלמונית, כי התקנאו במארגני המיסגרת

חנה שיגולה ב"סיפורה של פיאה" פרס השחקנית

המקבילה לתחרות, מיסגרת כשם שבועיים של הבימאים. שהציגה סרטיה בארמון הישן, ובהצלחה גדולה מן הצפוי.

מה שהיה חסר

איך הדיווחים מפסטיבל זה, כפי שיגיעו לכל אקציות העולם, יישמעו קטלניים וביקורתיים מן הרגיל, אין ספק שהלק מן האשמה היא בסבל שעבר על האורחים בזמן הפסטיבל, בהתמודדות חסרת-התיקווה עם הביורוקרטיה הצרפתית וארמון הפסטיבלים שאיש לא הבין את תיפעולו. מדי יום הומצאו שם סדרים חדשים, כניסה מאמש נאטמה וכניסה חדשה נפתחה, שעות הקרנה שוננו, אולמות הוחלפו, סרנים אילצו לא פעם את באי-הפסטיבל לרדת שלוש קומות ולעלות אותן שוב, מבעד לכניסה אחרת, וזאת משום שסירבו לפתוח דלת אחת שהיתה חוסכת את כל המסע.

כאשר אדם צריך לבזבז כליכך הרבה אנרגיה כדי למצוא רכבו מסרט אחד לשני, מן הסתם הוא כבר עצבני כאשר הגיע למושב, וההנאה הפוטנציאלית נפגמת.

אולם העצוב מכל היה מה שלא היה: לא היו הפתעות, תגליות, התעלויות, ולא היה סרט שכולם דיברו בו.

בשנה שעברה היה אי-טי, שהופיע ביום האחרון של הפסטיבל ושבר אפילו את העייפות והסנוכיוס של מבקרי-קולנוע חרוני חשיבות עצמית, וככש את כולם בסערה.

השנה סרט הסיום, משחקי מלחמה, מסמל

פרס מיוחד — "משמעות החיים" של מונטי פיטון חיוך מטורף בים עגמומי

**לאן נעלמו
הכישרונות?**

פצצה בארמון-הפסטיבלים הישן. לפני הקרנת סרט איטלקי בשם בית השטיח הצהוב. התקבלה קריאת-טלפון שהזהירה כי פצצה הוטמנה באולם. הקהל פונה, המיטרה חיפשה,

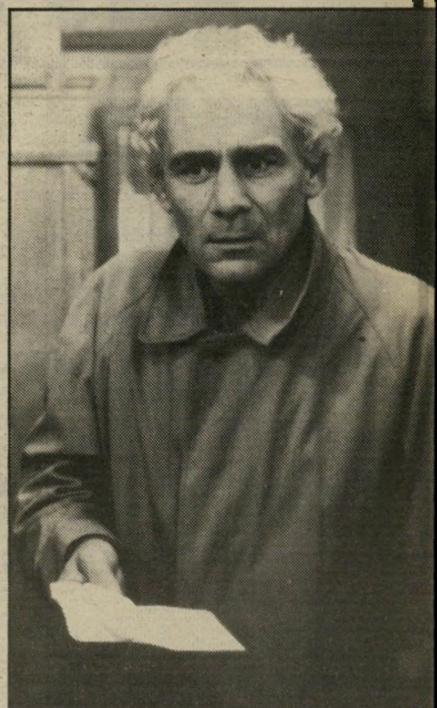
חסר. אחרי הפגנות הסטודנטים לרפואה היו הפגנות של גולים תורכים נגד המישטר בבית וזאת משום שסרט של הבימאי התורכי הגולה אילמו גיני נכלל בתחרות. היתה אפילו כהלת

פיטר ווייר מביים "שנה של חיים מסוכנים" אינדונסיה במצלמות המערב

כל פסטיבל והשערוריה שלו. כל פסטיבל והסרט שכולם מדברים בו.

כמה שנוגע לשערוריה לא היו בעיות. הפסטיבל מילא את יעודו במלוא מובן המילה. הוא הצטיין בארמון חדש, גדול ורחבי-ידיים. שלא ענה על שום דרישה מיקצועית של פסטיבל-סרטים. זה היה סקאנדל מכובד ומתמשך, שליווה את האירוע לכל אורכו, החל מן היום הראשון. כאשר הקרינו את עשר הרקות הראשונות של הסרט הראשון על מסך סגור, ועד לערב האחרון.

ג'אן מרשה וולונטה בימות של מאריו פרס השחקן

כאשר המנחה צריך היה לחפש דקות ארוכות את יושבי-ראש צוות השופטים. הסופר ויליאם סטייון, כדי שיעלה לטקס חלוקת-הפרסים, שעה שהקהל ישב באולם וגיחך בלעז.

גיחך. בתנאי כמוכן שלא היה אחוז סחרחורת מן הזווית התלולה של האולם, אשר ממרומיו רואים את מסך הקולנוע, בגודל של בול הרואר העברי.

אין טעם להתחיל שוב לתנות את כל רשימת-הקובלנות נגד המיבנה המיפלצתי הזה, שהוקם אומנם על-ידי צרפתים, אבל תוכנו על-ידי ארייכל אנגלי. ועל כך כבר נאמר, שזאת נקמתם המתוקה של בני אלביון בריוויירה הצרפתית (על מה, זה לא ברור).